

BÖNDÖR PÁL

VERSEI

PEREMJÁRAT

... És egyáltalán. Az a jólneveltség
nem balekság volt? Legalább ne álltál
volna mindenhol. Aki jó korán e
létebe az álló-

helyre váltottál jegyet és azóta
gyengülő szívvel remegő inakkal
ácsorogsz 3/4 emberöltőt
nyűve el immár

tán kibírod ezt a következő né-
hány megállót így elerőtlenedve
hogyan leülni még hazavánszorogjál
csak... hova tényleg?

VISSZATALÁLOK-E?

Valaha még... s éppen ugyanide
– ez a kérdés – visszatalálok-e?
És ha igen? Kérdeznének ezt-azt
tőlem akkor? Az úgy kissé már fáraszt:
– Fogalmam nincs – mondogatom gyakran
erre-arra. Ez minden amim van
pedig még talán: némi fogalmam
amit erről vagy arról alkottam.
S mint náthámnak mikor meggyógyultam –
nyoma sincs hogy jártam volna ottan.

KOREOGRAFÁLT LÁRMA

„Tanúja annyi dísz- s váróterem
a virtuozitás más-más fokán
mi szépen horkoltunk a zongorán.
Ha kell zenélhetünk más hangszeren

– az alma nem tud úgy lógni a fán –
s ha hűvösebb is mint a jégverem
ily nagyszerű zene kevés terem:
talpunk alatt ha szól a celofán

vagy megcsikordul a táblán a kréta.
A realizmusunk kissé leszűrt
kipótoljuk hiányokkal az űrt.

A drámai jambus valódi préda:
Shakespeare? Ugyan. Rengeteg ott a tészta
átgyúrtuk úgy – menten *elhíresült.*”

TEREMTMÉNYEK

Mint ahol eztán nagytakarítás lesz szakadatlan
– semmi sem áll a helyén!
Hogy a teremtéshez sem mindegyikük szakavat’lan
annyit azért tudok én
is: Leteremteni másokat – azt mesterfokon érti
mind aki ad valamit
... hát mire is ha magára nem? És tud rendet is – érzi-
tudja – teremteni. Itt

– míg lassanként eldöcögünk a fenébe – a lényeg
éppen ez? És az üléstermekben a székek a tények
egyformán nyikorognak megnyomorítva: A többi
költészet. Nevesincs szerelem. Zene. – És mi? – Stb.!

RONDÓ

Ahogy belépsz. – Mi ez? Te itt?
 – Dehogy vagyok. Dehogy vagyok.
 Ezek csupán mozdulatok.
 És újra és újra megint

– akárha menetrend szerint
 történe – éppen indulok
 mikor belépsz: – Mi ez? Te itt?
 – Dehogy vagyok. De hol vagyok?

Egyszerre bent s egyszerre kint
 olyképp akár az ablakok
 – ez az amit nem szokhatok –
 miközben újra csendre intsz
 ahogy belépsz: – Mi ez megint?

KOPOTT HANGLEMEZ

Ács Károlynak

Még csak nem is *valakinek*. Miért
 hogy tetszeni akartam? Nem akartam?
 Csakhogy mindenkit másképpen kísért
 az ördög: Mikor vart sebbé vakartam
 újra és újra... újra... újra... (itt
 pöccintjük) nem azért?... azért?... azért?
 ... Milyen kopott e hanglemez! Avítt
 kacatokból lim-lomból... És? Ki kért
 minket egyáltalán... talán... talán...
 Ki pöccinti helyettünk? Na? Na lám!

MÁSNAP

Valaki ma feltalál valamit:
 Egy gépet. Egy valószínűtlen helyzetet.
 Amibe váratlanul belecsöppensz.
 – Mondta egyszer is azt hogy szeret?

Karnyújtásnyira a boldogságtól
 a lámpa kapcsolójától
 egyáltalán a világtól
 te is feltalálhatnál valamit

amiről nem ártana tudni
 már előre legalább annyit
 hogy körülbelül mire is hasonlít majd
 nehogy túlságosan meglepődjél
 – másnap. Mondta?
 Évek múltak el azóta.

KIS ÉJI ZÖREJEK

Nem állt le éjszakára
 a kerge szél ezúttal:
 – Te is forogsz csupán kör-
 be... körbe... körbe... körbe...
 – kaparja egyre házám
 falát a nyárfa ága.
 – A dal ha azt Anakre-
 on jambusára írják
 végül vidámra fordul?
 – téblábolok szobámban
 az őszi éjszakában.
 Néhány bogár a lámpa
 körül kering merészen.
 De ők? De én? Miképpen?
 Álmatlanul? Vagy ébren?

IDÉZET

„Ha majd idézik, tudják még: ez ő?”
 Várady Szabolcs

Hogy eltussolva annyi piszkos ügy?
 Nekem mondod szomszéd? Hogy így meg úgy?
 Fekete lyuk? S hogy nincsen visszaút?
 Mi már bizony rövidítjük az ú-t

az ű-t. De most csak arra gondolok
 vajon az tényleg büszkeségre ok
 ha mégis ezt azt és amaszt? Vagyis
 se ezt se azt. Vagy épp ez a hamis?
 Idézni lesz rá majdan alkalom?
 Milyen ügyben? S ugyan kinek vajon?

BER'SENYI

Apróvá zsugorodtak a
 kertek – s nőtt a hozam. Mégsem elég siker
 hogy nyelvére vesz olykor egy
 zűrös-furcsa idő. Még kezelésbe is:
 Munkád mérni mivel lehet? –
 hogy *legközrehatóbb* lett a közepszer itt
 hát az sem a te érdemed!
 Minden rosszban akad jó. De elég e az?

